

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem Mgr. Alešem Smetankou ve věci

žalobce: **H. B.**, narozen dne X
státní příslušník X
v ČR bytem X
zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 6. 2024, č. j. MV-81344-5/SO-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Ministerstvo vnitra (dále jen „*prvostupňový orgán*“) rozhodnutím ze dne 8. 4. 2024, č. j. OAM-15103-18/ZR-2023 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), zrušilo žalobci platnost jeho povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

cizinců na území ČR, v relevantním znění (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), a podle § 77 odst. 3 téhož zákona stanovilo žalobci lhůtu 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k vycestování z území ČR, a to z důvodu, že žalobce pobýval mimo území ČR nepřetržitě po dobu delší než 6 let. Žalobcovu odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalovaná zamítla rozhodnutím ze dne 19. 6. 2024, č. j. MV-81344-5/SO-2024 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“).

2. Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí žalobu k Městskému soudu v Praze. Usnesením ze dne 7. 8. 2024, č. j. 16 A 31/2024-19, Městský soud v Praze postoupil žalobu Krajskému soudu v Plzni (dále jen „*soud*“) z důvodu své místní příslušnosti.

II.

Žaloba

3. Soud předesílá, že žalobcova žaloba je velmi stručná a pouze obecně formulovaná. Žalobce v úvodu své žaloby namítl, že napadené rozhodnutí je nezákonné. Má za to, že ačkoli vykázal výpadek v přítomnosti na území ČR v období od 13. 3. 2017 do 27. 5. 2023, tj. po dobu delší šesti let, nemá vůči němu být uplatněno ustanovení § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť ke dni vydání napadeného rozhodnutí již více jak rok pobýval na území ČR. Žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, ze kterého citoval pasáž týkající se přepjatého formalismu při posuzování náležitostí žaloby ve správním soudnictví. Namítal, že postup správních orgánů pokládá za projev přepjatého formalismu, neboť smyslem předmětné zákonné regulace je zrušit pobytové oprávnění těm cizincům, kteří zde trvale nepobývají. Naproti tomu, pokud cizinec vykáže v minulosti letitý výpadek stran pobývání v ČR, avšak ke dni vydání rozhodnutí je již opět etablován na území ČR, tak jsou důvody pro zrušení pobytu nepřiměřené, a to tím spíše, pokud žalobce žije v ČR od roku 1997.
4. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k novému projednání a rozhodnutí.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

5. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě ze dne 5. 8. 2024 navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Žalovaná nejprve uvedla, že trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí a že odmítá námitky uvedené v žalobě jako nedůvodné. V podrobnostech odkázala na obsah napadeného rozhodnutí a na spisový materiál.
6. K žalobním bodům žalovaná uvedla, že tyto se v podstatě neodlišují od námitek uplatněných v odvolání, a proto v podrobnostech odkázala na spisový materiál. Podle žalované žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by zpochybňovala správnost napadeného rozhodnutí. K námitce přepjatého formalismu napadeného rozhodnutí žalovaná konstatovala, že správní orgán nepostupoval formalisticky, ale zcela v souladu se správním řádem i zákonem o pobytu cizinců.
7. Žalovaná poté odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2018, č. j. 2 Azs 180/2018-51, ve kterém kasační soud vyslovil závěr ve vztahu k námitce přepjatého formalismu způsobujícího porušení ústavně zaručených práv stěžovatelky. Podle žalované skutečnost, že žalobce má na území roční navazující pobyt, nelze posuzovat jako zhojení předchozího porušení zákona a tuto dobu mimo území ČR není možné ani odpustit, přestože v EU má žalobce pobývat od roku 1997 a na samotném území ČR déle než rok. Žalobce na

území nepobýval déle než 6 let, udělený trvalý pobyt tedy nenaplňoval svůj smysl, a proto jej prvostupňový orgán v souladu se zákonem zrušil.

IV.

Průběh řízení

8. Soud předně konstatuje, že žaloba směřující proti napadenému rozhodnutí byla podána včas, neboť byla dodržena zákonná lhůta 30 dnů od doručení napadeného rozhodnutí (srov. § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobce doručeno dne 19. 6. 2024, přičemž zásilka obsahující předmětnou správní žalobu byla předána k poštovní přepravě v pátek 19. 7. 2024 (tj. třicátý den od doručení napadeného rozhodnutí), tudíž správní žaloba byla podána v otevřené zákonné lhůtě [srov. § 40 odst. 1 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ř. s.“)].
9. Soud dále konstatuje, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou (žalobce je adresátem napadeného rozhodnutí, přičemž se napadeným rozhodnutím cítí být dotčen na svých právech), proti žalované, která je pasivně legitimována (jako odvolací správní orgán, který vydal napadené rozhodnutí), po vyčerpání řádných opravných prostředků (proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce podal odvolání, o němž žalovaná rozhodla napadeným rozhodnutím, proti němuž již nejsou řádné opravné prostředky přípustné) a obsahuje všechny požadované formální náležitosti.
10. Soud proto mohl přistoupit k věcnému přezkoumání žaloby. O podané žalobě soud rozhodoval bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 1 ř. s., neboť žalovaná s takovým postupem výslovně souhlasila (ve vyjádření ze dne 5. 8. 2024) a žalobce v soudem stanovené lhůtě nevyjádřil zájem na konání jednání, ač byl v dané souvislosti řádně poučen o důsledcích případného nesdělení požadavku na konání ústního jednání (viz přípis Městského soudu v Praze ze dne 25. 7. 2024, č. j. 16 A 31/2024-13, doručení zástupci žalobce dne 29. 7. 2024).

V.

Posouzení věci soudem

11. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 ř. s. soud vycházel při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a svůj přezkum učinil v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě. Soud rovněž přezkoumal napadené rozhodnutí z pohledu vad, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti, tj. vad ve smyslu § 76 odst. 2 ř. s. a dále vad, které by bránily přezkoumání napadených rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, č. 2288/2011 Sb. NSS). Soud konstatuje, že žádné takové vady neshledal.
12. Poté, co soud v projednávané věci přezkoumal napadené rozhodnutí a žalovanou předložený správní spis, dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
13. Vzhledem k tomu, že správní spis poskytoval dostatečný podklad pro posouzení žalobních námitek a pro rozhodnutí předmětné věci, soud neprováděl žádné dokazování. Ostatně ani jeden z účastníků řízení žádný důkazní návrh neučinil.
14. Ze správního spisu soud zjistil následující průběh správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí.
15. Dne 20. 6. 2023 se na pracoviště prvostupňového orgánu v Plzni dostavil žalobce, aby oznámil platnou adresu pobytu v ČR a požádal o vydání průkazu povolení k pobytu. Při této příležitosti prvostupňový orgán z cestovního dokladu žalobce zjistil, že tento pobýval od

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

března 2017 do svého návratu v květnu 2023 ve svém domovském státě. Žalobce v dané době disponoval povolením k trvalému pobytu občana třetího státu – rezident s platností od 28. 3. 2007.

16. Oznámením ze dne 8. 9. 2023 prvostupňový orgán zahájil správní řízení ve věci zrušení platnosti žalobcova povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, a to z důvodu zjištění, že žalobce pobýval mimo území ČR nepřetržitě po dobu delší než 6 let. Součástí oznámení bylo i poučení žalobce o jeho procesních právech, včetně poučení o tom, že účastník řízení je podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců povinen v rámci řízení poskytnout správnímu orgánu relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí. Oznámení bylo žalobci doručeno do datové schránky dne 12. 9. 2023, kdy se přihlásila oprávněná osoba.
17. Dne 6. 10. 2023 prvostupňový orgán vyzval žalobce k součinnosti, a to k uvedení relevantních informací potřebných k posouzení přiměřenosti případného rozhodnutí ve věci, např. uvedení důvodů dlouhodobé nepřítomnosti na území, uvedení rodinných a soukromých poměrů apod. Výzva byla žalobci doručena do datové schránky dne 6. 10. 2023, kdy se přihlásila oprávněná osoba.
18. Dne 9. 10. 2023 žalobce (prostřednictvím zplnomocněného právního zástupce) zaslal prvostupňovému orgánu vyjádření k výzvě k součinnosti, v němž pouze v obecné rovině uvedl, že pobýval v domovském státě z důvodu narození dětí, jejich následných nemocí a operací a primárně z důvodu zákazu cestování z domovského státu z důvodu „*covidového lockdownu*“. Současně požádal o prodloužení lhůty k součinnosti. Prvostupňový orgán této žalobcově žádosti vyhověl a lhůtu žalobci prodloužil do 15. 11. 2023.
19. Dne 8. 11. 2023 bylo prvostupňovému orgánu doručeno vyjádření, v němž žalobce uvedl, že dokládá lékařské zprávy o zdravotních problémech syna, přičemž doplnil, že v jeho rodině pracuje toliko manželka, tudíž byla péče o syna výhradně v jeho kompetenci. Žalobce rovněž nemohl vycestovat z důvodu covidové pandemie. Žalobce nad rámec zaslaných listin (dokládajících operaci žalobcova mladšího syna v prosinci 2022 a jeho následnou rehabilitaci) navrhl svůj výslech za účelem zjištění skutečného stavu věci. Výslech žalobce prvostupňový orgán konal dne 16. 1. 2024.
20. Dne 9. 2. 2024 prvostupňový orgán zaslal žalobci vyrozumění o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, a to ve stanovené lhůtě 5 dnů od doručení vyrozumění. Vyrozumění bylo žalobci doručeno dne 9. 2. 2024. Žalobce této možnosti nevyužil.
21. Dne 8. 4. 2024 bylo vydáno již v úvodu tohoto rozsudku zmíněné prvostupňové rozhodnutí, jímž byla žalobci zrušena platnost jeho povolení k trvalému pobytu a byla mu stanovena lhůta k vycestování. V odůvodnění svého rozhodnutí prvostupňový orgán nejprve shrnul průběh správního řízení a provedl výčet podkladů, ze kterých při svém rozhodování vycházel. Poté konstatoval, že ze shromážděných důkazních materiálů, především cizineckého informačního systému a materiálů cizinecké policie, bylo zjištěno, že se žalobce narodil v A., v roce 2011 se v zemi původu oženil a narodili se mu dva synové (v letech 2012 a 2016), dále že dne 13. 3. 2017 definitivně z ČR odcestoval do A. a na území EU se vrátil až dne 27. 5. 2023 (Francie) a do ČR dne 20. 6. 2023, tehdy se osobně dostavil na pracoviště prvostupňového orgánu. Podle prvostupňového orgánu žalobce sice prokazoval, že jeho mnoholetý pobyt mimo území ČR byl zapříčiněn rodinnou situací, kdy musel pečovat o své syny a vést domácnost, ovšem důvod pro zrušení trvalého pobytu dle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, kterým je nepřítomnost na území ČR delší než 6 let, nepřipouští

zohlednit žádné závažné důvody, které je možné použít v případě délky nepřítomnosti na území kratší než 6 let [srov. § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců]. Závěrem se prvostupňový orgán zabýval posouzením dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, přičemž zdůraznil, že žalobce případné rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu neoznačil za nepřiměřené. Prvostupňovému orgánu nebylo ani z jeho vlastní činnosti známo, že by žalobci zrušení trvalého pobytu mohlo zasáhnout do některé oblasti jeho života. Žádné významné okolnosti s vlivem na přiměřenost podle prvostupňového orgánu nevyplynuly ani z žalobcova výsledku, přičemž obsah výsledku prvostupňový orgán v tomto ohledu podrobně zhodnotil a uzavřel, že vycestování žalobce z území ČR nikterak nenaruší jeho rodinný a soukromý život, který je nejlépe schopen naplňovat v zemi původu, kde má veškeré soukromé, rodinné i jiné vazby. V případě žalobce nejsou žádné významné vazby na území ČR a žalobce se ani neintegroval do české společnosti.

22. Žalobce podal dne 24. 4. 2024 proti prvostupňovému rozhodnutí blanketní odvolání, které k výzvě prvostupňového orgánu doplnil podáním ze dne 26. 5. 2024. Žalobce své odvolání odůvodnil pouze tím, že *jen velmi těsně vykázal šestiletou nepřítomnost na území ČR, přičemž od jeho návratu do ČR uplynul již více než rok, pročez pokládá trvání na zamítnutí žádosti za projev přepjatého formalismu, neboť postup dle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců by měl být uplatňován pouze vůči cizincům, kteří v aktuální době nepobývají v ČR či se teprve nedávno do ČR navrátili. Žalobce má za to, že svým ročním pobytem v ČR zhojil dřívější porušení zákona a že pokud v EU pobývá od roku 1997, tak se jedná o natolik dlouhý časový interval, pro který mu lze několikaleté pobývání mimo území ČR odpustit.*
23. Žalovaná napadeným rozhodnutím žalobcovo odvolání zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Žalovaná se ztotožnila se závěry prvostupňového orgánu, že v průběhu správního řízení bylo zcela dostatečným způsobem prokázáno, že žalobce pobýval mimo území ČR nepřetržitě minimálně od 13. 3. 2017 do 27. 5. 2023, tedy po dobu delší než 6 let. Žalobce rovněž neprokázal, že by měl vůbec v úmyslu na území ČR v předmětné době přicestovat a rovněž že by mu v tom bránily nějaké okolnosti. Žalovaná nesouhlasila s žalobcem, že přesáhl povolenou dobu pobytu mimo území „velmi těsně“, neboť tuto překročil o více než dva měsíce. K námitce přepjatého formalismu žalovaná uvedla, že prvostupňový orgán nepostupoval formalisticky, ale zcela v souladu se správním řádem i zákonem o pobytu cizinců. Žalovaná v dané souvislosti odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2018, č. j. 2 Azs 180/2018-51, z něhož citovala. Žalobcova argumentace, že postup dle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců by měl být uplatňován pouze vůči cizincům, kteří v aktuální době nepobývají v ČR či se teprve nedávno na území vrátili, nemá oporu v zákoně. Skutečnost, že žalobce má na území roční navazující pobyt, nelze posuzovat jako zhojení předchozího porušení zákona a tuto dobu mimo území ČR není možné ani odpustit, jak bylo namítáno v odvolání. Žalovaná se dále zabývala otázkou přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, přičemž nejprve uvedla, že v případě zrušení povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců správní orgán není povinen zkoumat tento dopad, neboť toto zákon výslovně neukládá. Komise odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2017, č. j. 7 Azs 338/2016-39, z něhož citovala závěr, že při rušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců není obecně potřeba posuzovat přiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života cizince, neboť tento zásah je u pobytu mimo území po dobu delší než 6 let prakticky vyloučen. Dále žalovaná poukázala na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 2. 2023, č. j. 55 A 60/2022-75, z něhož citovala závěr, že nevyplývá-li explicitně povinnost správních orgánů posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí, je správní

orgán povinen zohlednit přiměřenost takových dopadů pouze ke konkrétním námitkám účastníka řízení. I přesto se prvostupňový orgán otázkou přiměřenosti napadeného rozhodnutí dostatečným způsobem zabýval. Podle žalované žalobce v průběhu řízení a ani v odvolání neuvedl žádné skutečnosti, které by svědčily o nepřiměřenosti zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života, a tyto nebyly ani zjištěny. Povolení k trvalému pobytu na území ČR nenaplnňovalo při dlouholetém pobytu žalobce v Alžírsku ani svůj smysl. Na území ČR žalobce nemá žádné ekonomické, sociální či kulturní vazby, v podstatě veškeré soukromé, rodinné či jiné vazby realizoval v zemi původu. Základním předpokladem úspěšné integrace do společnosti je, že cizinec na požadované úrovni ovládá jazyk hostitelské země, což ale není případ žalobce, neboť jeho výslech musel být proveden za přítomnosti tlumočníka do francouzského jazyka.

24. Soud úvodem posouzení důvodnosti žaloby předesílá, že se zabýval pouze těmi námitkami, které žalobce formuloval ve své žalobě. Jak již soud předeslal v úvodní rekapitulaci žaloby, žaloba je velmi stručná a pouze obecně formulovaná. Soud v dané souvislosti odkazuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, dle kterého: *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“*. Těmito východisky se soud při odůvodnění tohoto rozsudku řídil.
25. Žalobce v žalobě namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí, kterou spatřoval v tom, že aplikace § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců na jeho případ je projevem přepjatého formalismu, neboť ke dni vydání napadeného rozhodnutí již více jak rok pobýval na území ČR, tudíž byl na území ČR opět etablován. Naproti tomu žalobce v žalobě nezpochybnil závěr správních orgánů o tom, že v období od 13. 3. 2017 do 27. 5. 2023, tj. po dobu delší než 6 let, nepřetržitě pobýval mimo území ČR, a to ve svém domovském státě (zemi původu – A.). Žalobce v žalobě rovněž nenamítal, že by napadené rozhodnutí (či rozhodnutí prvostupňové) nepřiměřeno zasáhlo do jeho práva na soukromý a rodinný život.
26. Podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec pobýval mimo území nepřetržitě po dobu delší než 6 let.*
27. Podle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *ministerstvo v rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle odstavců 1 a 2 stanoví lhůtu k vycestování z území a udělí cizinci výjezdní příkaz; cizinec je povinen ve stanovené lhůtě z území vycestovat.*
28. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
29. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že ustanovení § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců předpokládá zrušení povolení k trvalému pobytu při splnění jediné podmínky,

kterou je pobyt cizince mimo území České republiky trvající déle než 6 let. Pro aplikaci § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců tudíž postačuje, trvá-li nepřítomnost cizince na území České republiky déle než 6 let, přičemž v takovém případě nezbyvá správnímu orgánu než zrušit platnost povolení k trvalému pobytu, aniž by musel zkoumat důvody, které tuto absenci zapříčinily. Právě uvedené plyne jak z jazykového výkladu předmětného zákonného ustanovení, tak i z výkladu systematického. Zmíněné zákonné ustanovení vychází z unijního práva, neboť transponuje do českého práva čl. 9 odst. 4 směrnice Rady 2003/109/ES o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty, tudíž česká a unijní úprava v tomto ohledu nejsou v rozporu. Trvalý pobyt představuje nejsilnější pobytové oprávnění, a je proto logické, že zákonodárce na něj váže přísnější požadavky. Není-li toto oprávnění vykonáváno po velmi dlouhou dobu (6 let), dochází k jeho zániku bez ohledu na důvod nepřítomnosti cizince na území České republiky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2020, č. j. 7 Azs 7/2020-22, body 9 až 12, resp. usnesení téhož soudu ze dne 30. 4. 2025, č. j. 1 Azs 19/2025-37, bod 9, které na zmíněný rozsudek odkazuje).

30. Soud proto nemá co vytknout posouzení správních orgánů, které správně uvedly, že důvody, pro které žalobce nepřetržitě pobýval mimo území ČR po dobu delší než 6 let, nejsou pro naplnění zákonného důvodu pro zrušení žalobcova povolení k trvalému pobytu relevantní. Plně totiž postačuje, že žalobce po takto dlouhou dobu nevykonával oprávnění plynoucí z nejsilnějšího pobytového oprávnění, kterým povolení k trvalému pobytu je. Správní orgány proto v případě žalobce nepostupovaly přepjatě formalisticky, jak namítal žalobce, ba naopak jejich postup byl plně souladný se zákonem. Je tudíž zřejmé, že žalobcem citované závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku č. j. 5 Afs 16/2003-56, které se týkaly přepjatého formalismu při posuzování náležitostí žaloby ve správním soudnictví, jsou zcela nepřipadné.
31. Správní orgány nepochybily ani při posouzení otázky přiměřenosti dopadu zrušení žalobcova trvalého pobytu do jeho soukromého a rodinného života. Ostatně žalobce v žalobě žádné konkrétní námitky směřující proti posouzení otázky přiměřenosti napadeného rozhodnutí neuplatnil. Pouze v obecné rovině uvedl, že důvody pro zrušení trvalého pobytu jsou nepřiměřené, pokud cizinec vykáže v minulosti letitý výpadek stran pobývání v ČR, avšak ke dni vydání rozhodnutí je již opět etablován na území ČR (tím, že opět pobývá na území ČR po dobu jednoho roku).
32. V již citovaném rozsudku č. j. 7 Azs 7/2020-22 Nejvyšší správní soud v bodu 13 konstatoval, že *s ohledem na mezinárodní závazky České republiky je nutné § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců vykládat v souladu s Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod (dále též „Úmluva“), a proto judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila požadavek ve specifických případech posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí podle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců do rodinného a soukromého života cizince (viz např. rozsudky ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29, ze dne 8. 6. 2017, č. j. 4 Azs 87/2017-28, či ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019-32). Proto lze k důvodům nepřetržitě nepřítomnosti cizince na území České republiky po dobu delší než 6 let přihlídnout, avšak pouze tehdy, je-li zároveň namítána nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince, tedy porušení čl. 8 odst. 1 Úmluvy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2019, č. j. 10 Azs 263/2019-30). V ostatních případech není pro aplikaci § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců nijak relevantní, zda cizinci v pobytu na území České republiky bránily důvody na jeho vůli nezávislé. Podstatné je toliko to, že se po dobu více než 6 let na území České republiky nenacházel.*

33. Jak vyplývá ze správního spisu, žalobce v předmětném případě nepřiměřenost dopadů rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu do jeho soukromého a rodinného života nenamítal, a to ani v řízení před prvostupňovým orgánem, a poté ani v odvolacím řízení. A to přesto, že v tomto ohledu byl prvostupňovým orgánem vyzván k součinnosti.
34. Soud souhlasí se správními orgány, že žalobcem ve správním řízení uváděné a dokládané důvody, pro které po dobu delší než 6 let nepřetržitě pobýval mimo území ČR, resp. ve svém domovském státě, nesvědčí závěru o nepřiměřenosti dopadů zrušení žalobcova trvalého pobytu na území ČR do jeho soukromého a rodinného života, ba spíše je tomu naopak. Soud souhlasí se správními orgány, že z vyjádření žalobce (písemných i v rámci jeho výslechu) vyplynulo, že žalobce má prakticky veškeré vazby (zejména pak rodinné) na území svého domovského státu a že naopak na území ČR prakticky žádné vazby nemá. Správní orgány zjistily, že žalobce krátce poté, co v roce 2007 získal povolení k trvalému pobytu, ukončil provozování živnosti, dále již v ČR nepodnikal ani nebyl nikde zaměstnán. Po celou dobu svého pobytu v ČR se pravidelně vracel do svého domovského státu, kde žije prakticky celá jeho rodina (v ČR žije pouze žalobcův synovec). Ostatně žalobce se v roce 2011 ve svém domovském státu oženil, v roce 2012 se mu tam narodil první syn a v roce 2016 druhý syn. Poté v roce 2017 do svého domovského státu odcestoval a po dobu více než 6 let se tam staral o své syny a pečoval o společnou domácnost, zatímco jeho manželka chodila do práce. Samotný žalobce uvedl, že neplánuje přesídlit svou rodinu do ČR, kam se v roce 2023 vrátil. Žalobce navíc stále neovládá český jazyk. Naopak žalobce hovoří francouzsky, arabsky, berbersky a anglicky, po svém návratu do ČR, dle svých slov, nikde nepracoval a svůj čas trávil návštěvami u kamaráda z A., jezdil za synovcem do Prahy, chodil na procházky a hodně času trávil na počítači.
35. Soud proto v případě žalobce neshledal žádné výjimečné důvody, pro které by se správní orgány byly povinny blíže zabývat důvody jeho nepřítomnosti na území ČR. Žalobce rovněž neuvedl žádné okolnosti, z nichž by bylo možné usoudit, že zrušení jeho trvalého pobytu bude představovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života.
36. Lze tak uzavřít, že správní orgány nepochybily, pokud v žalobcově případě měly za naplněný zákonný důvod pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Žalobce prokazatelně pobýval nepřetržitě po dobu delší než 6 let mimo území ČR a tento čas strávil se svou rodinou (manželkou a dvěma nezletilými syny) ve svém domovském státě (A.). Poté, co žalobce v roce 2023 přicestoval zpět do ČR, jeho rodina zůstala v jeho domovském státě a žalobce ani neplánoval, že by svou rodinu do ČR přesídlil. Žalobce ani netvrdil, ani neprokázal, že by měl na území ČR jakékoli významnější vazby, pro které by mohlo být zrušení jeho trvalého pobytu (coby nejvyššího pobytového statusu) posouzeno jako nepřiměřený zásah do jeho soukromého či rodinného života.

VI.

Rozhodnutí soudu

37. Z důvodů shora popsanych soud posoudil žalobní námitky proti napadenému rozhodnutí jako nedůvodné, a proto žalobu výrokem I. tohoto rozsudku zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

VII.

Náklady řízení

38. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. má právo na náhradu nákladů řízení ten účastník, který měl ve věci plný úspěch. Procesně úspěšnou byla v nyní projednávané věci žalovaná. Ovšem žalované

žádné náklady řízení jdoucí nad rámec její úřední činnosti nevznikly. Soud proto výrokem II. tohoto rozsudku rozhodl, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a s. ř. s.).

Plzeň 12. listopadu 2025

Mgr. Aleš Smetanka v.r.
samosoudce